

РЕШЕНИЕ

№ 5894

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9140** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Л. Ф. К., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], общ.Столична, [улица], №18, чрез адв. Л. В. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-0262-000089/04.08.2024 година по чл.171, т.2а, б.“А“ от ЗДвП на Полицейски инспектор към ОД МРВ С., РУ Е. П., с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ЗППАМ е издадена без да се установи участието респективно допустителството от страна на жалбоподателя на процесното нарушение. Моли се да същата да бъде отменена, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л. В., прави искане за отмяна на процесната заповед. Излага доводи, че жалбоподателят, не е извършила никакво нарушение, т.к. е оставил за ремонт процесното МПС, без да е дало разрешение на П. И. да го управлява.

Ответникът – Полицейски инспектор към ОД МРВ С., РУ Е. П. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото

доказателства, намира за установено следното от фактическа страна: В средата на м.юли 2024г. жалбоподателят оставил за ремонт на свидетеля П. И. лек автомобил „Л. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Работилницата на свидетеля се намирала в [населено място] поле, общ.Е. П., кв. В. №1. Жалбоподателят не е дал разрешение на свидетеля П. И. да управлява лекия автомобил. На 04.08.2024г., след като отремонтирал лекия автомобил, свидетелят П. И. решил да го откара до пункт за извършване на годишен технически преглед, без да уведоми собственика му за това. Свидетелят П. И. не притежавал свидетелство за управление на МПС.

На 04.08.2024г. около 13.15ч. в [населено място] поле, общ.Е. П. на [улица]с посока на движение към [улица], свидетелят П. И. докато управлявал лек автомобил „Л. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] бил спрян за проверка от служители на РУ Е. П.. Същите установили, че лицето П. Й. И. управлявал лекия автомобил, собственост на Л. Ф. К., без да е правоспособен водач.

За констатираното нарушение е съставен АУАН серия ГА с №1231179/04.08.2024г., връчен на нарушителя на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на ПАМ № 24-0262-000089/04.08.2024 година, оспорена в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Полицейски инспектор към ОД МРВ С., РУ Е. П. в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно заповед № 517з-2035/14.04.2022г. на Директора на СДВР, вр. заповед № 8121з-1496/06.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, служебно известни на съда.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни

юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ПАМ № 24-0262-000089/04.08.2024г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на жалбоподателя с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 04.08.2024г. около 13.15ч. в [населено място] поле, общ.Е. П., свидетелят П. И. управлявал лек автомобил „Л. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС], без да е правоспособен водач. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач. Не е спорно по делото, че лек автомобил „Л. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] – е превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на Л. Ф. К.. От събраните по делото гласни доказателства по несъмнен начин се установява, че Л. Ф. К. нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на лекия автомобил от неправоспособния водач П. И., единствено е оставил лекия автомобил за ремонт на свидетеля. Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неправоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и

т.н управлението на притежавания от него лек автомобил от неспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на МПС, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него лек автомобил от неспособен водач. Следователно управлението на лекия автомобил от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на неспособния водач П. И., които без знанието, без съгласието на собственика е управлявал лекия автомобил.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на жалбоподателя, сочещи на съпричастност на собственика на лекия автомобил към установения противоправен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената на Л. Ф. К. с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДВП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито в следствие са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него лек автомобил да бъде ползван и управляван от неспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДВП, което е основание за неговата отмяна.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Ф. К., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на ПАМ № 24-0262-000089/04.08.2024г. по чл.171, т.2а, б.„А“ от ЗДВП на Полицейски инспектор към ОД МРВ С., РУ Е. П., с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДВП.